

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Zezuly a soudců JUDr. Miroslavy Jirmanové, Ph.D., a JUDr. Zbyňka Poledny v exekuční věci oprávněné **Zoxo Financial s. r. o.**, se sídlem v Plzni, Východní Předměstí, Guldenerova 547/4, identifikační číslo 24185141, zastoupené Mgr. Janem Blažkem, advokátem se sídlem v Plzni, Dvořákova 44/38, proti povinné **ITT REAL CZ, a. s.**, se sídlem v Českých Budějovicích 3, B. Smetany 2841/30, identifikační číslo osoby 24674427, zastoupené Mgr. Ladislavem Kudrnou, MBA, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Mírové náměstí 157/30, pro 1 567 750 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 34 EXE 4718/2023, o dovolání povinné proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. července 2025, č. j. 24 Co 616/2025-208, t a k t o :

Dovolání **se odmítá.**

Odůvodnění:

1/ Ve shora specifikované věci Krajský soud v Českých Budějovicích (dále „odvolací soud“) usnesením ze dne 29. 7. 2025, č. j. 24 Co 616/2025-208, k odvolání povinné společnosti potvrdil usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích (dále „soud prvního stupně“) ze dne 13. 12. 2024, č. j. 34 EXE 4718/2023-164, jímž soud prvního stupně zamítl návrh povinné na zastavení exekuce (výrokem I) a rovněž zamítl návrh povinné na odklad exekuce (výrokem II).

2/ Odvolací soud vyšel ze zjištění, že posuzovaná exekuce je soudním exekutorem JUDr. Josefem Lavičkou, Exekutorský úřad Cheb, vedena na základě pověření soudu prvního stupně ze dne 15. 8. 2023, č. j. 34 EXE 4718/2023-25, k vymožení pohledávky oprávněné „na smluvní pokutě“ ve výši 1 567 750 Kč s příslušenstvím podle notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti sepsaného pod sp. zn. NZ 15/2021 dne 13. 1. 2021 notářem v Mariánských Lázních JUDr. Ing. Robertem Koupšetem (dále „exekuční titul“ či „notářský zápis“). Hmotněprávní důvod notářského zápisu představuje smlouva o úvěru ze dne 13. 1. 2021 č. 2000604 včetně všeobecných obchodních podmínek (dále „VOP“), podle které poskytla oprávněná povinné úvěr 3 000 000 Kč oproti závazku povinné uvedenou částku vrátit „ve 36 měsíčních splátkách smluvního úroku po 35 000 Kč s tím, že spolu s poslední 36. splátkou bude uhrazena též celá jistina“. Pro případ prodlení se zaplacením splátky přesahujícím 10 dnů si účastnice ujednaly, že oprávněná může přistoupit k zesplatnění celého neuhrazeného zůstatku úvěru spolu s úrokem, poplatky, smluvní pokutou a všemi nároky, které se k úvěru váží; oprávněná to nesporně učinila povinné doručenou datovou zprávou ze dne 28. 7. 2022, přičemž důvod zesplatnění rovněž nebyl sporný. Účastnice zároveň v notářském zápisu sjednaly smluvní pokutu ve výši 5 % z dlužné částky za každý započatý měsíc prodlení.

3/ Z obsahu VOP odvolací soud dovodil, že smluvní strany učinily součástí smluvních ujednání doložku písemných změn ve smyslu § 564 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. z.“), v níž „výslovně zakotvily kvalifikovanou

písemnou formu právních jednání směřujících ke změně obsahu smlouvy, a to konkrétně formu datové zprávy odesílané cestou informačního systému datových schránek“. S přihlédnutím k zásadě autonomie vůle, za pomoci gramatické interpretace ujednání VOP a se zřetelem k formě „zvolené oprávněnou a povinnou v procesu kontraktace“ odvolací soud uzavřel, že ke změně obsahu závazku z úvěrové smlouvy týkající se splatnosti ve smyslu § 1901 o. z. nedošlo pro nedodržení sjednané kvalifikované formy s následkem absolutní neplatnosti právního jednání. E-mailovou zprávu podepsanou Tomášem Houžvičkou (coby statutárním orgánem povinné) ze dne 28. 7. 2022 odvolací soud označil za „pouhou informaci povinné, že se opozdila se dvěma splátkami, které uhradí nejpozději do 17. 8. 2022“, na což oprávněná zareagovala poděkováním „za informaci“ a očekáváním plnění podle sjednaného splátkového kalendáře, „čímž nebylo řečeno, že by se snad něco měnilo na samotném zesplatnění“. Smluvní pokutu (150 000 Kč měsíčně) odvolací soud považoval jako přiměřenou, „odpovídající kýženým účelům (motivace, sankce)“, přihlédl-li k bezmála roku trvajícimu prodlení povinné s úhradou zesplatnění jistiny ve výši 3 000 000 Kč; smluvní pokuta proto odpovídá rovněž korektivu dobrých mravů (0,17 % po přepočtu za každý den prodlení). Důkazně provedená e-mailová komunikace účastnic přisvědčila závěru, že „běžné (technické, operativní) záležitosti bez právní relevance smluvní strany komunikovaly cestou elektronické pošty, a tudíž plně v souladu s pravidly zakotvenými v čl. 13 VOP“.

4/ Usnesení odvolacího soudu napadla povinná společnost dovoláním, jehož přípustnost vymezila tak, že se odvolací soud „v řešeném případě odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu v otázce *posouzení platnosti právního jednání při opuštění sjednané formy*“, a to od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2020, sp. zn. 26 Cdo 3501/2019, „jakož i v otázce *posouzení platnosti právního jednání s přihlédnutím k praxi zavedené mezi stranami v právním styku*“, zde od rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 25. dubna 2017, sp. zn. 21 Cdo 5281/2016, ze dne 19. března 2019, sp. zn. 21 Cdo 6073/2017, či ze dne 17. dubna 2019, sp. zn. 26 Cdo 2534/2018.

5/ V podrobnostech dovolatelka uvedla, že její e-mailovou komunikaci ze dne 28. 7. 2022 je nutné hodnotit jako změnu obsahu původního závazku, resp. novou dohodu ohledně splatnosti původního závazku, jestliže tato změna „prostřednictvím e-mailové komunikace má základ v předchozí obchodní praxi“ účastnic. Smluvní forma právního jednání je závislá pouze na vůli účastníků a nemůže smluvní volnost účastníků omezovat. Dohodou o opuštění dříve vyhrazené formy se lze z výhrady vyvázat, a to i v jiné formě (s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2020, sp. zn. 26 Cdo 3501/2019). Platí rovněž, že ten, kdo vyvolal určité jednání, se nemůže *ex post* dovolávat vad jednotlivých úkonů, které sám způsobil (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2022, sp. zn. 23 Cdo 2735/2021, ze dne 28. ledna 2021, sp. zn. 23 Cdo 398/2020, a na nálezh Ústavního soudu ze dne 15. června 2009, sp. zn. I. ÚS 342/09, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. listopadu 2010, sp. zn. 28 Cdo 3158/2010). V posuzované věci byl z obsahu zmíněného e-mailu „zřejmý záměr povinné, a to i s ohledem na předchozí praxi účastníků, a tedy že se jedná o určité a srozumitelné právní jednání“. Prodloužení splatnosti jednotlivých splátek bylo ostatně oprávněnou akceptováno i v minulosti, tj. šlo o běžnou praxi mezi účastnicemi, na což odvolací soud rezignoval, konstatoval-li, že „provedená e-mailová komunikace mezi účastníky o zavedení praxe nesvědčí“. Dohoda o nově sjednané splatnosti je podle ustálené judikatury dovolacího soudu rušivou okolností při provádění exekuce a představuje důvod pro zastavení exekuce.

6/ Dovolatelka proto navrhla, aby Nejvyšší soud napadené usnesení odvolacího soudu a rovněž jemu předcházející usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení; zároveň navrhla „odklad právní moci a vykonatelnosti napadeného rozhodnutí“.

7/ K dovolání se vyjádřila oprávněná s návrhem na jeho odmítnutí. Namítala především, že k dovolání by se nemělo přihlížet, neboť povinná nepodala u soudu originál dovolání, ale pouze jeho kopii (nedoplněnou do tří dnů předložením originálu), a neuvedla, v jakém rozsahu usnesení odvolacího soudu napadá. Nadto dovolatelka uplatnila námitky týkající se hodnocení důkazů či námitky nesprávného právního posouzení založené na jiném skutkovém stavu, než byl zjištěn soudem prvního stupně; tyto námitky nejsou způsobitelným dovolacím důvodem podle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. s. ř.“).

8/ Nejvyšší soud jako soud dovolací (viz § 10a o. s. ř.) rozhodl o dovolání povinné podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), dále opět „o. s. ř.“, načež po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno k tomu legitimovanou účastnicí exekučního řízení (viz § 36 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti /exekuční řád/, a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů . dále „exekuční řád“) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., dospěl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) k závěru, že dovolání není přípustné (§ 237 o. s. ř.).

9/ Primárně je namístě (v reakci na vyjádření oprávněné) uvést, že Nejvyšší soud neshledal důvod k tomu, aby k dovolání vůbec nepřihlédl. Dovolání bylo odesláno bez jakýchkoli pochybností z datové schránky advokáta povinné, takže se považuje za řádně podepsaný úkon ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, byť takové podání neobsahuje uznávaný elektronický podpis; proto již není třeba vyžadovat doplnění tímto způsobem provedeného podání předložením jeho originálu v listinné formě - § 42 odst. 2 a odst. 3 o. s. ř. (viz bod II. právní věty stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 5. ledna 2017, sp. zn. Pls. 1/2015, uveřejněného pod číslem 1/2017 Sb. rozh. obč.). Explicitně nevyjádřený rozsah dovolání rovněž nepředstavuje oprávněnou namítaný důvod, je-li v posuzované věci z obsahu dovolání (konkrétních námitkách a celkové argumentaci) nepochybné, že dovolatelka nemínila brojit proti (části) výroku usnesení odvolacího soudu, jímž soud potvrdil zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně o odkladu provedení exekuce. Pokud by tak přesto učinila, nešlo by o důvod pro „nepřihlédnutí“ k dovolání, ale o důvod nepřipustnosti dovolání podle § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř.

10/ Obě dovolatelkou předestřené otázky jsou založeny na názoru povinné, že účastnice prostřednictvím běžné elektronické komunikace (formou e-mailů) změnila splatnost exekvované pohledávky, pro níž tak nelze exekuci nadále vést; mohly tímto způsobem platně konat, ačkoli uvedenou změnou obsahu smlouvy opustily dohodnutou formu právního jednání (tj. formu datových zpráv odesílaných cestou informačního systému datových schránek).

11/ Z uvedené argumentace je zřejmé, že dovolatelka své námitky zakládá na skutkové verzi, která před odvolacím soudem (jakož i před soudem prvního stupně) prokázána nebyla. Odvolací soud (totiž) měl za důkazně zjištěné, že účastnice ani jinou (oproti kvalifikované) formou splatnost vynucované pohledávky nemodifikovaly, takže z pohledu dovolacího řízení nemůže být relevantní okolnost, zda účastnice za účelem změny splatnosti formu právního jednání prostřednictvím datových schránek opustily a zda tak učinily platně „s přihlédnutím k praxi zavedené mezi stranami v právním styku“ (srov. zejména odst. 6 až 11 a odst. 41 odůvodnění napadeného usnesení). Jinými slovy vyjádřeno, jestliže účastnice neujednaly změnu obsahu původní smlouvy (zde změnu splatnosti), je nepotřebné zabývat se nedodržením dohodnuté formy právního jednání, na jehož základě by byla (měla být) smlouva modifikována.

12/ K předchozímu závěru je namístě doplnit, že Nejvyšší soud v posuzované věci nezjistil jakýkoli extrémní nesoulad mezi skutkovými závěry a provedenými důkazy odvolacího soudu či soudu prvního stupně, tj. hodnocení důkazů soudy obou stupňů nevykazuje žádné znaky libovůle, přičemž skutková zjištění soudů byla dostatečným a logickým způsobem odůvodněna. Současně platí, že skutkové námitky či kritika hodnocení důkazů nemohou (až na výjimku zmíněného extrémního nesouladu) přípustnost dovolání založit (z řady rozhodnutí srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. července 2014, sp. zn. 29 Cdo 2125/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. února 2022, sp. zn. 20 Cdo 289/2022).

13/ Hlediskem předpokladu přípustnosti dovolání to znamená, že na řešení ohlášených otázek dovolatelky napadené usnesení odvolacího soudu ve smyslu § 237 o. s. ř. nezávisí, z čehož zároveň plyne, že na podporu zvoleného kritéria přípustnosti označená judikatura odvolacího soudu a Ústavního soudu nemůže být přiléhavá (nehledě na skutečnost, že tato rozhodnutí - při porovnání s danou věcí - vychází z odlišných skutkových poměrů).

14/ Dovolací soud proto dovolání povinné podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

15/ Se zřetelem k výsledku dovolacího řízení a k Ústavním soudem zdůrazněné přiměřené lhůtě pro rozhodnutí dovolacího soudu (viz nález Ústavního soudu ze dne 23. srpna 2017, sp. zn. III. ÚS 3425/16) není návrh dovolatelky na odklad „právní moci a vykonatelnosti“ napadeného usnesení (§ 243 o. s. ř.) opodstatněný, přičemž dovolací soud v tomto případě zvláštní zamítavé rozhodnutí nevydává (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 2005, sp. zn. 20 Cdo 873/2005, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. září 2017, sp. zn. 20 Cdo 2481/2017).

16/ O náhradě nákladů dovolacího řízení bude rozhodováno ve zvláštním režimu (§ 87 a násl. exekučního řádu).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 20. 1. 2026

JUDr. Aleš Zezula, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Ševčíková